

CSONTOS MÁRTA

Árnyékom helyén

*Valami test lobog az árnyékom helyén,
valami lélek-maradék kúszik kontúrom
vonalán, s próbál magával csempészni
magasabb régiókba, hogy beleolvadjak
a felhők szőnyegébe, hogy meghemperedjek
a fényben, hogy belemártózhassak a Nap
olvasztótégelyébe, s a halhatatlanság
magabiztos tudatával belépjek az újrahasznosítás
céljára kialakított öntőformába, kitöltsem
anyagommal az idő réseit, sokasodjon bennem
a metamorfózis ereje, ott álljak a gyártmány-
módosítás előkészítési útmutatójában mindjárt
az első lapon, ott legyek iniciálé a kezdéshez,
ott sétáljak önmagam új árnyékával kéz a kézben,
ott osztódjon bennem bűnös és büntelen, legyek
olyan, mint egy remekbe szabott ismeretlen, akivel
nem érdemes a távolságot tartani.*

Lélekduplőr

„Das ist Unheimlich” (Sigmund Freud)

*Lépcsősort emel a hasonmás keze,
a nehéz bakancsokhoz ütemet kopog a bot.
Ünnepi gúnyában jön hozzám a Homokember,
s Hoffmannal együtt dúdolnak katonadalokat,
csatarendbe állított hadsereget vezet Coppelius,
s a sereghajtó Coppola karján ül az éteri szépségű
Olimpia, kinek nincs vérmérséklete, nincs pulzusa,
arcára pingáltak hervadás-gátló szirmokat.
Kár azt hinnem, hogy csak a felmagzott képzelet
vadhajtásai írják elmémbe rémtörténeteket.
Nincs már élet a szemgödörkben, nincs semmi
kiszámítható, két véglet rései közé szorítanak
éber őrszemek, s közben tovább szélesedik
alattam a szakadék. Madár-imagóm kettős falnak
ütködik, s nincs már kirendelt angyalom, ki mellettem
gázol féltőn a homályban. Csak egy óriás, fekete
árnyék karol szabadesésben.*